

อิสลามตกมาบนพระจะไปเมกกะ!

รัฐบาลจะส่งวนอาชีพรำสำคัญไว้ให้คนไทย

เพลินจิตต์ รายวัน บุตรวัง.ท่าวัง.หังศิริ.คตชาติ

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๙๗ วันศุกร์ ที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๖ 1บ.

พบถ่านลิกไนท์ป่าแม่ เงาะดำ ปาง ๓๐ ล้านตัน ใช้เป็นเชื้อเพลิงแทนถ่านที่เผาดีเยี่ย

เหมาะสำหรับโรงงานอุตสาหกรรม องค์การรถไฟและกิจการอื่นๆ

พบถ่านลิกไนท์ เจ้าหน้ที่ธรณีวิทยาตรวจพบ ถ่านลิกไนท์ที่ป่าแม่เงาะดำ ปาง และถ่านป่าตอง เชียงใหม่ มีปริมาณกว่า ๓๐ ล้านตัน ซึ่งขณะนั้นเจ้าหน้าที่ได้ผสมเป็นแท่ง เพื่อใช้เป็นเชื้อเพลิงสำหรับโรงงานต่างๆ ได้แล้ว

ทางราชการ จึงได้ประกาศให้ประชาชนใช้ถ่านลิกไนท์แทนถ่านที่เผาดีเยี่ย ในที่แห่งซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ตรวจพบแล้ว และจะหาปริมาณที่แน่นอนขึ้นต่อไป เพื่อความสะดวกแก่ประชาชนต่อไป และสำหรับองค์การรถไฟ และโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ

ชาวไร่ย่อยลำปางรื้อทุก กรม.ให้โรงงานน้ำตาลช่วยโดยด่วน

ความเดือดร้อนของ กรมการในลำปาง การขาดแคลนของรัฐบาลมีเสมอ ซึ่งนำความเดือดร้อนมาสู่ กรมการนั้นเอง ชาวไร่ย่อยจึง หวั่นกลัวว่า ไร่ย่อยจะได้รับความเดือดร้อนแล้วเมื่อไม่สามารถทนต่อความลำบาก และความเดือดร้อนได้ จึงได้ร้องเรียนมายังรัฐบาล และเรื่องดังกล่าวได้เข้าสู่ในคณะรัฐมนตรี โดยที่ ได้มีเรื่องราวจากชาวไร่ย่อยจังหวัดลำปางร้องเรียน

ในหลวง เสด็จหัวหิน

วันที่ ๗ เมษายน ๒๔๙๖ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพร้อมด้วยพระบรมราชินี และพระเจ้าน้องยาเธอทั้งสองพระองค์ เสด็จไปพระราชฐานประทับที่หัวหิน และจะมีพระประยูรญาติตามเสด็จ ไปด้วยหลายพระองค์

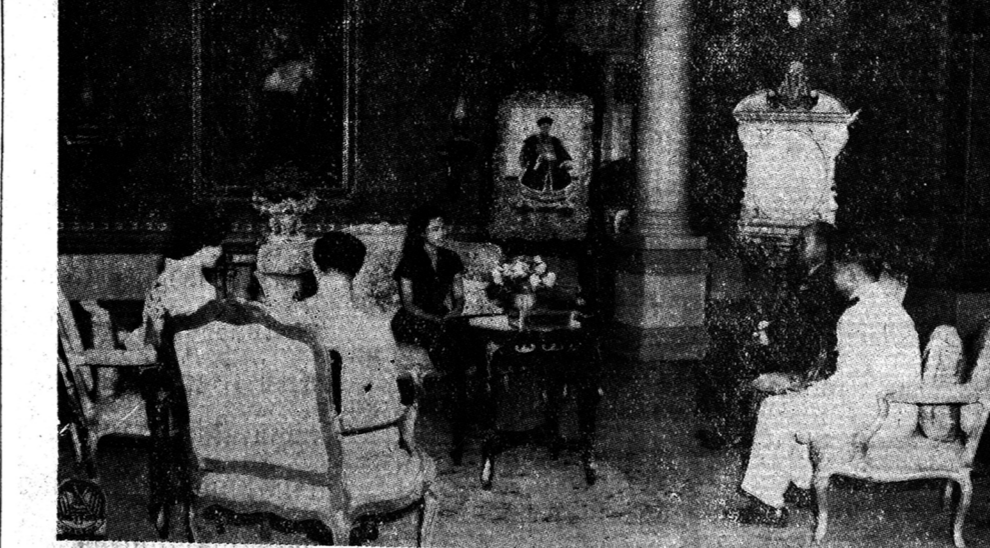
ในการเสด็จแปรพระราชฐานครั้งนี้ รัชชูปการตามวังหัวหินได้จัดไว้เป็นอย่างดี และเพิ่มเติมกำลังเพื่อรักษาความปลอดภัยให้เป็นการเข้มแข็งยิ่งขึ้นอีกด้วย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จออก ทรงต้อนรับนายบอเลเรโนคอดีตนายกรัฐมนตรีแห่งประเทศฝรั่งเศส ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน ๑๖ มีนาคม

ให้คนไทยได้สัมปทานเหมืองแร่ และสัมปทานการค้าของคนไทย

โดยที่รัฐบาล ได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมการเศรษฐกิจของประเทศให้อยู่ในมือของคนไทยเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เพราะปรากฏว่า การอุตสาหกรรมสำคัญๆ ของประเทศได้ตกไปอยู่ในมือของต่างชาติเสียเป็นส่วนใหญ่ คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติให้ส่งวนทรัพยากรธรรมชาติสำหรับไว้ให้คนไทย ทั้งนี้คณะรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบายในทางเศรษฐกิจไว้เป็นนโยบายดัง ในเรื่องทรัพยากรตามธรรมชาติ รัฐบาลจะจัดพิจารณาส่วนไว้ ให้แก่คนไทย สัมปทานทุก

เมอสีเออร์อู โรเอกอัครราชทูตอูบ นักบริหารชาวเจ้าฟ้าฯสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถพระที่นั่งอัมพรสถาน ๑๖ มีนาคม ๑๙๕๐ น.

ย้ายสถานีหัวลำโพง ไปบางซื่อ สถานีหัวลำโพง ซึ่งเป็นชุมทางสำคัญในการคมนาคมของประเทศ และได้สร้างมาแล้วร่วม ๕๐ ปี ซึ่งคนประเทศไทยชาติได้เจริญก้าวหน้ามาทางราชการมีแผนการที่จะขยายฝั่งเมือง ให้กว้างขวางออกไป เพื่ออำนวยความสะดวกของประชาชน ในพระนครหลวงในการเดินทาง รัฐบาลได้มีโครงการที่จะขยายและปรับปรุง (มีต่อหน้า ๑๒)

รวบรวมเงินได้ ๓๐,๐๐๐ คนร้ายรู้แกวบุกเข้าปล้นใช้ขวานฟัน กระหน่ำลงของพ่อลูกขาดใจตาย

เตรียมตัวไปประกอบพิธีทางศาสนาเมกกะ คนร้ายรู้แกวบุกเข้าปล้น ยังกรากเอาเจ้าทรัพย์ไปแล้วกระหน่ำด้วยขวานถึงตายทั้งคู่ เมื่อวันที่ ๑๕ เดือนนี้ เวลาประมาณ ๒๔.๓๕. ได้มีคนร้ายประมาณ ๑๐ คน แต่งกายชุดดำ บุกเข้าปล้นบ้านนายเสนาะ หมู่บ้านไผ่ไร่ ตำบลเสนาะ อ. มีนทบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คนร้ายได้ใช้ขวานชิงกรากชนไปชนบ้าน ชดเชยที่เจ้าของกำลังหลบ เมื่อได้ยินเสียงชนกัน ทางสภ.ท่งโคก และเตรียมระหัดเอาตัวรอด

นายอูสมานโซ๊ะล บัตรเขยของนายเสนาะ ควาใจคนออกเดินทางหน้าทางโคก ส่วนคนอื่นๆ ก็ได้แต่ดูลม หลบหลุกกระสุนยันทคนร้ายยิงกรากอยู่ตลอดเวลาอยู่ ยืนระเนนเนเอง

ครู่หนึ่ง เสียงชนกสังดัง โดยที่คนร้ายเห็นว่าเป็นทรัพย์ไม่ใคร่มีการต่อสู้ แต่จะการใด จึงได้พากันชนคนยืนเรือน และได้พยานนายเสนาะกับนาย ยี่คาของนายเสนาะถูกกระสุนชนนอนจมกองเลือดอยู่ เหลือรายได้ใช้ขวานฟันกระหน่ำลงไปยังร่างของคนทั้งสองอย่างทารุณ จนขาดใจตายแล้วพากันขนนางเรียม ภรรยา

นายเสนาะ ซู่ให้ บอช ทูเก็บทรัพย์ นางเรียมไม่ยอมบอกเหลา ราย จึงฟัน เขาที่ศีรษะ โปกษากเจ็บสาหัส แล้วก็แยกย้ายกันเข้ากวาดเก็บทรัพย์ สมบัติได้ทรัพย์สิ้นทั้งหมด เช่น ราคาประมาณ หมื่นเศษ กับทองคำรูปพรรณหนัก ๒๕ บาท คนร้ายเก็บกระตังเงินติดเงินที่นางเรียมคาคอยู่

เมื่อได้ทรัพย์สมบัติสิ้นใจแล้ว ก็พากันล่าถอยไปทางที่คนร้ายเข้าทำการเก็บกวาดทรัพย์ตามสหายใจนั้นเห็นเพราะชาวบ้านใกล้เคียงไม่กล้าเข้าช่วยเหลือ เนื่องจากไม่มีอาวุธ

เจ้าหน้ที่ตรวจ และ คณะกรรมการอำเภอทรายทอง โค

เบือโลกเลย กินเมดินาล

อาเฮียเบือโลก เพราะค้าขายขาดทุน และมีโรคประจำตัวเรื้อรังเลยตัดสินใจเคียวเมดินาล รื้อถึงเมือต้องอ้อมไปส่งหมอ

อาเฮียเบือโลก ผู้มีคือนายชิวอง แซ่โช อายุ ๕๒ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๕๖ ยี่หื้อทอง ซี่ง ซี่ง คาของเกาส์เมอเมทา

นาคในคืนวันที่ ๑๕ เดือนเวลาค ๕ น. เคียว เมินางกวยจี่ภรรยา ก็นชนเห็นนาย ชิวอง นอนสนสติอยู่หน้าห้อง ซ้ำๆ ตวมกอลงยาคอกอยู่ จึงได้เอะอะขึ้น แล้วขอให้เพื่อนบ้านควานกอลงยาคอนเย็นยาคอโร เมือนางกวยจี่ทราวยว่า ยานนคือนเมดินาล และนายชิวองสาม

โกกลืนเข้าไปหมกตามจำนวน ๑๐ เม็ดนั้น แล้ว ก็ยัง เกิดความตกใจเย็นอนันมาก เพราะรู้แล้วว่านายชิวอง เจตนาฆ่าตัวตายเพราะเคยชินลุ่มเลองค้าขายขาดทุนและเย็นวรรณโรโรโรโร จึงได้รีบนำตัวส่งร.พ.ก. ให้แพทย์แก้ไขเมือเวลา ๕.๐๐ น. ของวันที่ ๑๕

เดือนนี้ แล้วแจ้งให้ ร.พ.ก. สู้ท สิทธิท นายชิวองวรพลย์พลาไชยทราวยความระเขยชออกไปสอยสวนอง ที่เกด เทก และตามหาตัวคนร้ายต่อไปซึ่ง

ความทางคาคคะของเจ้าหน้ที่เข้าใจว่าคงจะเย็นคนใกล้เคียงกนนั้นเอง ที่ใครว่านายเสนาะกนนายมีผู้คาคา ไควรวบรวมเงินไว้ ๓๐,๐๐๐กว่าบาทเพื่อใช้จ่ายในการเดิน ทาง ไป ประ

(มีต่อหน้า ๑๒)

นิคมสวนปลูกผัก

โดย... พลิตต์

คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติเงินให้กระทรวงเกษตรธิการ ๓ ล้านบาท สำหรับไปจัดซื้อที่ดินจากสำนักงานทรัพย์สิน เพื่อสร้างนิคมสวนผักขึ้นที่อำเภอพานะรุจิเพื่อแก้ปัญหาการขาดผักบริโภคของประชาชน เราได้ฟังข่าวด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพราะอาหารผักเป็นอาหารจำเป็นสำหรับประชาชนและสามารถทำการเพาะปลูกได้ผล กระทรวงเกษตรสามารถคิดค่าผลผลิตได้แล้ว การเป็นประโยชน์แก่ประชาชนมีไม่น้อย ในหลักการแล้วเราขอสนับสนุนอย่างยิ่ง เพราะเป็นหลักการที่ดี แต่เมื่อมาคำนึงถึงการปฏิบัติแล้ว เราคิดว่ากระทรวงมหาดไทย เพราะเครื่องไม้เครื่องมือของรัฐจะมีพร้อมแล้วหรือยัง และเครื่องมือของรัฐมีเงิน มีความรู้เพียงพอหรือไม่ ถ้าเราหวนดูประวัติศาสตร์โครงการสวนผัก เราได้เห็นโดยชัดแจ้งว่า หลักการหรือนโยบายนั้นถูกต้องดีแล้ว แต่การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ทางการทำให้งานที่ดำเนินไป เหลือแต่ความยุ่งยากที่เราได้ทราบมาของกิจการสวนผักต่าง ๆ ของรัฐบาลนี้โดยพิจารณาส่วนครัวเลี้ยงสัตว์มาเหมือนกัน แม้ว่าการทำสวนครัวเลี้ยงสัตว์นั้น ซึ่งเราเห็นว่างานง่าย ๆ ใดๆ ทำได้ก็จริงอยู่ แต่เมื่อเครื่องมือต่างๆ แล้ว ก็มักจะพบความบกพร่องและความผิดพลาดของมีขึ้น มีผู้เล่าให้ฟังถึงปัญหาของการขาดผักในบางแห่งที่มิได้โครงการสวนผักที่ดี ทำการเลี้ยงผักในลักษณะที่ผิดๆ เหมือนลงทุนไปขนาด ๓-๕ แสนบาททีเดียว ซึ่งในหลักการนั้น ย่อมเป็นการสนับสนุนให้เกิดขึ้น การลงทุนเลี้ยงผักขนาดนี้ขนาด ๓-๕ แสนบาทนั้น กระทรวงมหาดไทยจะเห็นว่างานง่าย ๆ ใดๆ ก็ทำได้ และราชการก็ไม่ต้องเหมือนเขตกินเงินเข้ามาขายประชาชนคนกินเงินและกรมการอื่นๆ จะได้นับเขตกินเงิน ๓-๕ บาท หรือ ๕ บาท แทนที่จะเป็นเขตกินเงิน ๑๑-๑๒ บาท ในขณะที่ใครจะคิดกันว่า การลงทุนเลี้ยงเขตกินเงินถึง ๓-๕ แสนบาทนั้นจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ แต่ที่ปรากฏเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว องค์การด้านนี้ที่เห็นชัดที่สุดคือเพราะการให้ทหารซึ่งเคยมีความชำนาญ แต่การขยับเขยื้อนการศึกษาราย ไปให้เลี้ยงเขตกิน ผลปรากฏว่าเขตกินจำนวนแสนตัวขึ้นโรคตายหมดตาย เขตกินจะเป็นโรคตายจริงหรือเปล่าก็ไม่ใคร่ทราบอย่างไร แต่ผลสุดท้ายก็ทางองค์การหรือบริษัทที่รับผิดชอบ ทั้งที่ลงทุนเงินสูญไปอย่างน่าใจหาย อันเป็นเรื่องที่ควรศึกษาเป็นอย่างยิ่ง หรือองค์การที่รัฐบาลจะทำงานเกี่ยวกับราชการขายผักของค่านึงขอเท็จจริงข้อนี้ โดยขอเท็จจริงเขตกินจะตายหรือเปล่า หรือการให้ทหารผ่านศึกเลี้ยงเขตกินจะทำให้หรือไม่ได้ไม่อาจรู้ได้ แต่สิ่งที่เห็นชัดคือ องค์การหรือบริษัทที่รับผิดชอบต่างๆ ซึ่งเงินของกิจการราชการนั้นต้องสูญเสียเงินของแผ่นดินไป

ในทำนองเดียวกัน การที่คณะรัฐมนตรีให้กระทรวงเกษตรธิการทำงานที่มีส่วนผลกำไรเงิน ๓ ล้านบาทนั้น เราไม่รู้ว่าเขาจะดำเนินการอย่างไร ถ้าใช้ผู้ชำนาญในการปลูกผักจะทำได้ผล แต่การให้ทหารหรือทหารผ่านศึกไปทำผัก ซึ่งบุคคลเหล่านั้นเคยแก่การรบ การขยัน การให้มาปลูกผักก็อาจจะทำให้ขาดความรู้ ความชำนาญไปบ้าง ซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้ว งานทุกอย่างล้วนมีเทคนิคของมันอยู่ในตัว ทั้งอาศัยความชำนาญและความซื่อสัตย์ของบุคคลแต่ละอย่างและแต่ละบุคคล ถ้าเขาจะรับงานนี้มาจากเราคงจะไปขอที่ปรึกษา อย่างที่รับงานนี้เองที่รับสวน

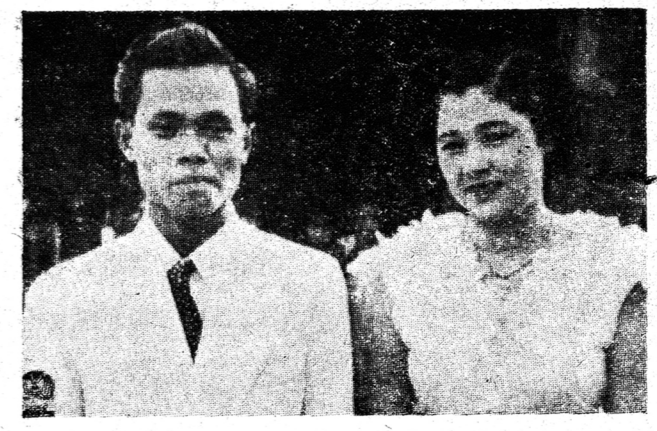
ปล้นที่จังหวัดอุดรคืนเดียว ๒ รายซ้อน

สาว ๑๕ ผูกคอตายเพราะมีโรคประจำตัว

รายแรกถูกคนร้ายแทงแก้มซ้าย รายหลังจับได้ ๑ แก๊งทำเป็นบ้า

เมื่อด่วนที่ ๑๐ เดือนนี้ ได้มีคนร้าย ๔ คน เข้าปล้นร้านขายของเข็กเข็ก ของนายอู่นกกล้า มีถนนสายอุดร เจ้าทรัพย์ชัชวาล จังตกคนร้ายแทง แก้มซ้าย เมื่อเห็นว่ามีคนไม่ได้ออกหนี คนร้ายจึงไล่ล่าโดยไปพร้อมกันสองคน ในร้านเล็กน้อย นายอู่นกกล้าพัวพันไปความไปแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบ เพื่อติดตามคนร้ายต่อไป

ยายพิศกีเรือนจำ เขากุ่ม ตามคำสั่งของ กระทรวงมหาดไทย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๕๖ ได้มีคำสั่งให้ย้ายนายมน พงศ์ทรัพย์ ชาวราชการชนครกรมราชทัณฑ์ ซึ่งขณะนี้ได้ดำรงตำแหน่งพิศกีเรือนจำจังหวัดยะลา ให้กลับคนประจำกรม กรมราชทัณฑ์ และได้แต่งตั้งให้

คู่สมรสที่โหดที่สุดในจังหวัด (ตามข่าวของเรานั่น) เจ้าสาวผู้พรมเพรา คือ น.ส.อนงค์ สัจจาชัยเจ้าของร้านนวดลอนงค์เจ้าสาวผู้กับเป็นลูกทะเลนายประเทืองวันจ้อย

อีกรายหนึ่ง คนร้าย ๗ คน แดงดำ ใช้คืนหม้อหุงข้าวแกง เขากุ่มบ้าน นายอู่นกกล้า สี่วัน หลังโรงเรียนสตรีการช่าง รายนี้คนร้าย คนร้ายยังแฉกแทงนายอู่นกกล้า แต่ไม่เข้า จึงพากันหนีเข้าร้านพุ่มไม้ไว้กับเสา แล้วช่วยกันเก็บ

นายประคังแสงคนร้ายที่เข้าปล้นบ้านนาย บัวลอยกำลังถูกพันชานการด้วยผ้าขาวม้า และแก๊งทำเป็นคนบ้า

นายประคังแสงคนร้ายที่เข้าปล้นบ้านนาย บัวลอยกำลังถูกพันชานการด้วยผ้าขาวม้า และแก๊งทำเป็นคนบ้า

เป็นลมตายคาที่ การข่าเรียกสามล่อมาว่า จะนำคนใจ ซึ่งเข็นสามล้อของ คนหนึ่งไปหาหมอ แต่ไม่ทันคนนั้น ก็เกิดเป็นลมล้มพลง และสิ้นใจสามล่อคนนั้นเอง เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๕๖ เวลาประมาณ ๑๑ น. นาย อ. ช. ยืนชาน ๕๒ ปี เป็นราษฎรชาวอิสลามอยู่บ้านกุดเซตอำเภอเขวาสันธุ์ จังหวัดยโสธร ได้โดยสารรถยนต์ประจำทางมา พร้อมกับภรรยา และลูกชาย ๖ ขวบ ครั้นถึงตลาดใหม่ "เทววิชัย" อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร เมื่อลงจากรถยนต์แล้ว ภรรยา สาลือมาวาง ให้ไปส่งยังร้าน นายแพทย์วิทยา ยุชชิต ซึ่งได้เคยไปตรวจรักษา และ

น้อยใจที่ตนอาภัพจะแต่งงานก็ไม่ได้ ใช้ผ้าผูกคอโยนกับคนไม่ รีมสามหางขึ้น ๑๐ เส้นเศษ

กลุ่มใจ ในความ อาภัพ ของตัว มาแล้ว หลาย วัน เพราะมีโรคชนิดหนึ่งตามตัวมาแต่กำเนิด ถึงแม้จะมีชายคนรักมาสู่ขอ ก็ไม่สามารถจะแต่งงานได้ เกิดเป็นหญิงชาติเดียว ไม่เหมือนหญิงทั้งหลาย เลยตัดสินใจแหวกวงแหวนให้เชือกเป็นผัดคัสสิน บิดามารดา รุ่งเรือง ว่างไปพบลมจับทั้งขึ้น

กรรมกรหวัดตายเพราะสายไฟแตกบาด อุบัติณถนนลาดกระบังของพลาตโคนสาย

ผู้สื่อข่าวพิเศษจังหวัดเชียงใหม่ การสอบสวนคดีความว่าสายไฟฟ้าเกือบพาดกรรมกรไปพักยืมที่ร้าน หากเศษขลุ่ยจระกามา ได้ เพราะ นายแพทย์ช่วยทัน เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๕๖ เวลา ๑๕.๕๐ น. โรงพยาบาลเทศบาลเชียงใหม่ ได้เรียกใช้อาการนำคดีไว้ ๑ ราย จาก

เปิดบริษัทไทยอิสลาม ไปนครมฤคะ บริษัทเทพวิชัย จำกัด กิจการ และบริการราย (อยู่ในความอุปการะ ของ รัฐบาล) ซึ่ง นายบ้าน เทพศักดิ์นทร์ ณ อพยยา เป็นผู้ดำเนินการทั่วประเทศ ได้มีคำสั่งกำกับการวิจัยทางเรณูเคมทะเล และ

พันทิวกลางงานโกนจุกแผดเผาว่า ๒ นิ้ว จับตัวคนพันทิวว่ามากรื่องผู้หญิง

เมื่อด่วนที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๕๖ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ขณะรถเกเรเริ่มออกแสดง เนื่องในงานทำบุญโกนจุกพระยายเยยม ธรรมิโย สิบหมื่น ๑๒ บ้านระโนด ตำบลกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่คนต้องพาดนตคตลง เมื่อได้มองเห็นนายคตล วิโรจน์มัย ถูกพันทิวกระสังมลง มีปาก

เมื่อด่วนที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๕๖ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ขณะรถเกเรเริ่มออกแสดง เนื่องในงานทำบุญโกนจุกพระยายเยยม ธรรมิโย สิบหมื่น ๑๒ บ้านระโนด ตำบลกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่คนต้องพาดนตคตลง เมื่อได้มองเห็นนายคตล วิโรจน์มัย ถูกพันทิวกระสังมลง มีปาก

(ต่อจากฉบับก่อน)

อ้อมอกพระทัยมาก ทุกคน
ภายในวัง ชาววัง เห็น
ร้อนในการจากไปของกระทาย
เข้ามาหญิงแก่ถึงกับไม่มีมอง
หน้าหญิงเล็ก และไม่ยอม
พูดทักทาย แต่หญิงเล็กไม่
รู้สึกใดในเรื่องนี้ เห็น การที่
เสียดูยชากับกระทายเข้ากัน
ความรักและความเอา ออกจาก
ใจของคนที่หลายจะ ใด พังมา
ยังหญิงเล็กแต่ก็โดยไม่ได้
ถูกแย่งแยก และหญิงเล็กก็
คงจะ เป็นเด็ก ที่สับสน เกือบ
เสียวอกและ เสียวใจ แม่ ระวัง
ความใจงั้นควรวาง
แต่เมื่อชายที่คอยบงกชทอง
มาถึง ใจก็สับสนเรื่อง รว
ทาง ๆ ซึ่งพอสรุปความได้ว่า
สาเหตุที่มวลคนเกิดจากหญิง
เล็กคนเดียวเท่านั้น ชายที่คอย
ระวังถามเอา ความ ระวัง จาก
หญิงเล็กว่า
“น้องเล็ก เธอหรือเปล่า
ว่า เธอทำให้พ่อของเธอสวย
เสียใจมาก” หญิงเล็กก็ตอบ
อ้อมแอ้มว่า
“เปล่าค่ะ”
“เล็กไม่ควร พวกา เปล่า
แต่ที่จริงเล็กก็ รู้สึกดีกว่า
รู้สึกอก คนอื่นที่รักเด็กเล็ก
ที่แก่ทักทายหมกแล้วใหม่ เสีย
แรงที่คนรักเด็กมาก แต่เด็ก
ไม่ได้ทำให้ คนที่รัก เด็กเสีย
ใจเลย เล็กก็รู้ว่าชาย เป็น
หลานของนาง ซึ่ง คนรัก มาก
แต่ถ้าจะเทียบกับความรักที่คน
มีต่อเด็กแล้ว ฝักฝักมากนัก
ชายเพียง หลาน แต่ ก็ ไม่ใช่
หลานที่แท้จริง ส่วนเล็กเป็น
น้องของนาง ร่วมสายโลหิต
อันเดียวกัน ก็ใครเล่าจะ
รักคนนอกเท่าที่รักน้องรวมทั้ง
เด็กด้วยกัน การกระทำของเล็ก
ที่แล้ว ๆ มานี้ มันทำให้คน
เสียใจมาก — เสียใจ อย่าง
ออกไม่ถูกทำไมเล็กจึงหัน —
เสียใจคนเห็นแก่ตัวมากอย่าง
นี้ เพียงแต่ทักทายมา อาก็ยอม
และทักทายด้วยความ เห็น ความ
ทุก ๆ คนยังเท่านั้น ไร้
เหล่านี้ มี ก็ ทำลาย ความ สุข

ของเล็กเลย คนรู้ว่าเล็ก
ลาเรียนทักทาย เก่งกว่าคนอื่น
จะหันไปรักทักทายเสียหมด ถ้า
เล็กก็คอยงาน เล็ก ก็เป็น คนที่
เข้าใจผิดมาก ทำไมเล็กไม่
คิดบ้างว่าทักทายเป็นของคนอื่นถ้า
เล็กก็ควรถูกทักทายด้วยอีก
คนเหมือนกัน คนถามจริง ๆ
เถอะว่า เล็กนี้ขี้ตบตีแล้ว
ใหม่”
ชายที่คอยบงกชทองหญิงเล็ก
อย่างขี้กวาง หญิงเล็กก็
ฟังโดยไม่โต้เถียง และ ก็
เหมือนว่าอสุษละละ คลอ คลอง
ออกมาจากคำพูดของชายที่คอย
บงกชทองอย่างขี้กวาง ให้ หญิง เล็ก
เห็นว่า การที่ทักทายนั้น ทำให้
สิ่งต่าง ๆ จะ ระวัง ยึด ไม่
หญิงเล็กนั้นมีความ เก่ง ขาม
ชายที่คอยมาก เมื่อได้ยินผู้
เสียใจเด็กชากับกระทาย
ทำทำ เขา ระวัง เขา ระวัง เช่น นั้น
หญิงเล็กก็เริ่มใจร้อนและตอบ
ชายที่คอยว่า
“เด็กขี้ตบตี พ่อ ทักทาย
ค่ะ”
“เด็กทักทายด้วยความรู้สึก
แท้จริงหรือ”
“ค่ะ” หญิงเล็กตอบ
“เมื่อขี้ตบตี อ้อมแอ้ม ก็
เห็นใจคนเล่าเล็ก จึงทำลายสิ่ง
ที่คนรัก สิ่งที่ดีนั้น เล็ก
ก็ขี้ตบตีแล้ว ค่ะ ระวัง ยึด
ฝักฝักชอบ และ ระวัง ยึด ว่า
สิ่งไหน ควรทำ และไม่ ควรทำ
คนเข็ดหลอนเกินกว่าเล็ก จะเห็น
เด็กที่มาก และ เป็นน้องที่
น่ารักของนาง ถ้าเล็กจะ
เสียความ ระวัง ซึ่งเล็ก ระวัง และ
ทักทายว่า คนที่ทักทายได้
หน้าจากนางไป”
คำพูดหวาน ลม ทั่ว ปล่อย
ทั้งนี้ และ เชื่อกันที่เห็นของ
ชายที่คอยทำให้ หญิง เล็ก อ้อม
แอ้มขี้ตบตี ชะนะหญิง—
เล็ก เสมอคนฝักฝักกำลังจะ
รับผิดชอบแล้ว ยิ่งรอแต่จะ
เท่านั้น เมื่อชายที่คอยบงกช
คำพูดเข้ามาให้เห็นจริงเห็นจริง
อีกว่า
“บอกฉันซิว่า เล็กทำอะไร
กับทักทาย ถ้าเล็กไม่บอกความ

ส. อาชชาติ

จริงฉัน ฉัน ระวัง เสีย ใจ มาก
แล้วเล็กก็ขี้ตบตีแล้วทัก
ไปอีก”
นี่คือจุดจบ ของ หญิง เล็ก
ที่ระส่ำระสายผิดออกมา
“เล็กเข็ดหลอน ทำให้ ทักทาย
ไปเองกระทาย แต่เล็กไม่
รู้ว่า ทักทายไปไหน”
ชายที่คอยขม ออก มา อย่าง
ซึ้งซึ้งที่ปรายมาซึ่งกำลังพยศ
ให้อ่อนลง
“เล็กทักทายใคร คนซี”
ชายที่คอยถามคือ
“คือว่า— อ่า— เล็กแกล้ง
ทำให้หมกและสมมุติ แล้ว
ทักทายทักทาย ทักทายไปเสีย
เล็กเลยเอาสมมุติทักทาย...”
หญิงเล็กก็ทักทายคนเพื่อ
ระบายลมหายใจร้อนแรงออก
มา
“เพียงเท่านั้นคนก็พอไหมแล้ว
แม่เล็กจะเห็นด้วยผิดแต่การที่
เล็กบงกชทองแล้ว ทำให้
คนรักเด็กคนอื่นออกมา คนดี
จะทักทาย เล็ก ให้ เล็ก เห็น ไป
โรงเรียนเสียหัววัน ถ้าเล็กจะ
ปฏิเสธอ้อมแอ้มเล็กก็บอกความ
จริงแล้วเป็นอันว่าคนจะไม่ทักทาย
ละ แต่คนก็ต้องการเห็นเด็ก
เป็นคนที่ ไม่เห็นแก่ตัว เพราะ
ตระกูลของนาง ไม่ใช่ตระกูล
ไพร่ เป็นตระกูลที่มีศักดิ์ศรี
มาแล้ว เล็กจะทำให้เสียเสีย
วงศ์ตระกูลของเราเช่นนี้หรือ
ฉันเชื่อว่าเล็กไม่กล้าทำแล้วถ้า
ไม่ได้ เล็กจะต้องหัดเป็นคน
มีความเมตตา สงสาร แก่ คน
ยากจน ไม่ถือตัวแต่ให้เพียง
ในเกียรติของตัว โดยสร้าง
ความดีเอาไว้ใคร ๆ ก็รัก ใคร
น้อยใจ คนที่ต้องการให้เล็กละ
ทิ้งนิสัยไม่คอยงานนี้เสียกลับ
ทักทายใจใหม่ให้สมกับเราเป็น
ลูกพี่”
ชายที่คอยขม อ้อมแอ้ม สิ้น
หญิงเล็ก เห็นเวลาถึงสองหัว
โมง จากกริยาอาการของหญิง
เล็กทำให้ชายที่คอยเห็นหญิง

เล็กอ้อมแอ้มมาก แต่จะอ่อนใน
เฉพาะขณะหรืออ่อนตลอดไป
เวลาเท่านั้นที่ ระวัง ยึด ได้เห็น
ต่องานนี้ชายที่คอยขม ถึง
ตอกตอกตักตักมา ทักทาย
เข้าทักทายกรง เขย่งไม่มัวแว
ว่า กระทายเข้าจะไปหลบซ่อน
อยู่ที่ไหน ทำให้ชายที่คอยและ
ลุงทักทาย และเห็นหัวมาก
ได้เที่ยววิเศษทักทายกระทาย สามี
วันก็ไม่โผล่ จึงเสียดใจด้วย
ความโหม่งเสียงนี้ แม่
มมหนึ่ง ในพระนคร กำลัง
ว่าชายที่คอยบงกชทองของ
กระทายหรือ แต่คนมมหนึ่ง
นั้น กระทายน้อยก็กำลังว่า
เรื่องแจ่มใส หากว่าคงตัก
ระก้ำชาก ในการทำขนม
ชาย แต่กระทายน้อยชอบ
ทำงาน และเกลียดตักตัก
ความโหม่งเสียง ลม ทั่ว ของ—
บุคคลโดยบุคคลหนึ่ง โดย
เฉพาะ ครั้งนั้นกระทายน้อย
จึงพอใจที่จะอ้อมแอ้มเล็ก ๆ
ยิ่งกว่าการเข้าไปอยู่ในวัง—
วงศ์หรืออะไร เพราะมีคนรัก
กันขี้ตบตี ให้กระทายน้อย
ได้ ระวัง ความ ขม ขน ตลอดมา
วันหนึ่งกระทายน้อยกระ เเคิด
กระทายขม ซึ่งมีขนมตาล
ขมไม่ได้ และขมนมกลวย
อย่างละอ่อนพันละน้อย เห็น
ขนมตาลน้อย ๆ จะ ทำ เคย
กันโดนรอยตักคนหนึ่ง กิ่ง
ปราศเข้ามาเกือบชิดตัวของ
กระทายน้อยสะทักใจ และ
เหลียวไปตรงหน้านั้นมีพละนนั้น
เองกระทายน้อยก็ ระวัง เพราะ
คนชอบตักคนนั้น ไม่ใช่ใคร
คือชายที่ม ขายที่มขมขม
แล้วทักทายมาพร้อมด้วย
พระหัตถ์เรียกให้กระทายน้อย
หยุด แต่กระทายน้อยหยุด
หยุดไม่ได้ คงวิ่งเต็มเท้า ชาย
ที่ม ขม ขน ระวัง ยึด ระวัง ยึด
ส่วนน้อยนั้น ไม่ใช่ใครเห็น
เห็นกระทายน้อยด้วย ก็เลย
วิ่งตามไป นึกว่ากระทายน้อย
หนีตัวจากอกเครื่องแบบขม

การกระทำของเล็กที่เลวๆมานี้ มันทำให้ฉันเสีย ใจมาก — เสียใจอย่างบอกไม่ถูกทำไม ลึกจึงตัด นิสัยเป็นคนเห็นแก่ตัวมากอ้อมแอ้ม

หักเรียวรัก ไม่เหลือในกระ
จากสักท้อ ทั้งสองวิ่งไปจน
กระทั่งถึงท่าเขิน ชายที่ม
ก้องตามอย่างไม่ละเลิก เจ้า
น้อยเห็นเข้าไปยืน ตัว สันอ้อม
ร้านงานชายเครื่องเข้า คอย
ยังฝ่าหวงหลบ ไม่ให้ชายที่ม
มองเห็น แล้วหันไปตัก
กระทายน้อยทักทายคนไปทาง—
วัดโพธิ์ แต่ไม่เห็นกระทาย
น้อย หรือกระทายน้อยหรือจะ
เข้าไปในวัด ก็ฝักฝักนั้นแหละ
เพราะประตูวัดปิด ชายที่ม
วิ่งออกมาด้วยความเหนื่อย
หอบ มองไม่เห็นกระทาย
น้อยว่าเลวๆไปทางไหน ชั่ว
เวลาทักทายผ่านเท่านั้น “ช่าง
รวดเร็วไรอย่างนี้” ชาย
ที่มก็คิดแล้วเห็นทักทาย ส่วน
เจ้าน้อย ก็คอยขม เหลี่ยม
หลมหลมด้วยใจกระตัก ทั้ง
ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย แล้ว
ชายที่มก็เดินไป ลม แม่คิดว่า
เห็นคนวิ่งมาทางใหม่ แม่
คิดว่า ชั่ว มัวแต่ทักทายไม่ได้
เอาใจใส่ ก็ตอบว่า ไม่เห็น
ชายที่มก็ทักทายกระทายน้อย
ใจ จึง
ใจกลอยไปโรงเรียนนทร์ และ
ชิวชิวออกมาจากห้อง เมื่อ
จะไปพบบ้าง ก็ขี้ตบตีไม่เห็น
ตามเคย ชายที่มก็เสียใจ
ถ้าทักทายแล้วไม่ปรากฏ ทางไป
ก็คิดเสีย ก็คงได้เห็นว่า
กระทายน้อยไปทางไหน ทั้ง ๆ
ที่เห็นตรงหน้าตัว ก็ไม่เห็น
กระทายน้อยอยู่เลย ชั่วนี้ก็
แล้วชายที่มก็ขี้ตบตีแล้ว
น้อยออกมาจากร้านเจ็ด
ตามทักทาย ทักทาย กลับ—
ตามทางที่กระทายน้อย วิ่ง ไป
กลับแล้วน้อย ก็มาหยุดที่
ลงยืนขมคนเก่า ๆ ในห้องที่
ตั้งอยู่ข้างทาง เหลียวไปเห็น
กระทายน้อยยืน ยึด ยึด ลง
“นั่นน่ะ ระวัง ยึด ยึด ยึด
หัว” น้อยพูดแล้วเดินเข้า
ไปหา และจับกระทายน้อย
ออกขึ้น
“อ้ายทักทาย” น้อยพูดกับ
ระวัง ยึด ทักทายน้อย
ซึ่งเขา ไป นั่ง ของ ๆ อยู่ในห้อง
ขมขมคนเล็กพวกนี้นะ
“เขาไปแล้วหรือยัง” กระทาย
น้อยถาม
“ไม่นานแล้ว ข้าคิดว่า
วิ่งไปซ่อนอยู่ที่ไหน ข้าตาม
หาเสียเห็นอ้อมแอ้ม”

“เอ็งล่ะ”
“ข้าแอบอยู่ในแถว ร้าน เจ็ด
ชอกมาขมขมอยู่ที่นั่นล่ะ”
“ออกซิยัง” กระทาย
น้อยถามอย่างฉุน
“อ้าวเอ็งเข้าไปยังโรงออก
อย่างนั้นแล้วกัน”
“ข้าก็ไม่รู้ มันเข้ามาได้
ยังไง เอ็งก็เห็นมันลมที่เอ็ง
ข้าจะไปออกง่าย”
“เอ็งนี่ มันทำให้คนอื่น
เคียดกรอนไปหมด ขมนมไม่
รู้ว่ามีคนเข้าไปไหน แม่แ
จะวางใจไม่รู้อ” น้อย
พร้อมก็ออกแรงตักตักขึ้น—
เม่นที่โหล่มลง แต่ไม่ล
เลย ๆ แต่เม่นก็ลงไปสอง
สามทักทาย ทำให้ร่างกระทาย
น้อยคนออกจากรูแล้วถลอก
ไปหมด
“อ้ายน้อยมันแกล้งคนหัว
กระทายน้อยพูด ขณะทักทาย
ออกมาลุกขลุ่ย คล่าทักทาย
ตามตัว
“เปล่าเลยมัน กลิ้ง ไป เอง
ข้าไม่คิดว่ามันกลิ้ง”
“เอ็งอย่าโง่ทักทาย”
“ให้ทักทาย” เจ้าน้อยสา
บดสาบานเสียงแข็ง แล้วถาม
ทักทาย
“เอ็งเห็นใครวะ...”
“ไม่รู้ ข้าไม่เคยรู้จัก แต่
พอเห็นหน้าข้า ก็คนกลวยขมมา
ที่เคียว” กระทายน้อยแกล้ง
ปฏิเสธ
“เอ็งเองหรือที่ ข้า วิ่ง
เล่นไป” ขานกวางเอ็งไป—
ขโมยอะไรเข้ามา ขมนมทัก
ทายเอ็งหรือว่า”
“ข้าบอก ว่า ชาย หมก —
แล้ว”
“อ้าว! ถ้าแม่ทักทายคน
ขมนม แกล้งเอาใจไหนได้”
“ม่ แม่ว่าน แม่ให้ข้า
ขอมขมกิน แต่ข้ายังไม่
พอ”
กระทายน้อยพูดแล้วชวน
กันกลวยขม และนั่งตักตัก
นกระทายน้อยไม่ ได้ไปทัก
ทายอีก เพราะถ่านไฟ
ต้องพอกับชาย ที่ม และ หญิง
แต่ที่ทักทายอยู่หลายวัน การ
ที่กระทายน้อยกลัวชายที่ม ระวัง
งั้นหนักเพราะกลัวการ กล
ไปส่งจ้าวอด กลกว่าแพง
แกล้งทักทายไว้ เหมือนน้อย
โลกหนึ่งต่างหาก และกลัว
การที่เขยยกขมของ หญิง

เล็กที่แกล้งออกมา ทุกครั้ง
ที่กระทายน้อยเดินไปพอกับนาง
สิ้นเชิงจะสับสนและทักทายไปว่า
มันเขย่งจ้าวซึ่งแท้ที่จริง ก็ ทา
ใช้ไม่
เวลาผ่านไปหนึ่ง เดือน เศษ
กระทายน้อยยังคงใช้ชีวิตอยู่
เช่นเคยไป แต่แล้วกระทาย
น้อยก็รู้สึกเบื่อหน่าย ใน ชีวิต
ข้าชากเช่นนี้ บางครั้งกระทาย
น้อยจะหวั่นใจนึก เรียน
ที่แต่งตัวสวยๆไปโรงเรียนกระทาย
น้อยก็ฝันว่าอยากไปโรงเรียน—
เรียน ครั้นเห็นเด็กนักเรียน
วันเดียวกันนั้นโรงเรียน ไป โรงเรียน
เรียนเรียนเรียนตามอง ทำให้
น้อยสงสัยว่า
“เอ็งทำอะไรวะ”
“ไม่รู้ ข้าก็ของข้าเรื่อย
ไป” กระทายน้อยตอบ เม
หัวมาตักตักเรื่องกระทาย—
น้อยก็อยาก กลิ้ง สู้ วิ่ง ออก
กลิ้งไปสู่นักหญิงเล็ก —
กลิ้งไปทางที่สวย ๆ เป็นน
เรียนเรียนเรียนหนึ่งโรงเรียนนทร์
ไปโรงเรียน เด็กๆออกว่าเด็ก
เทอมใหม่จะให้ เรียน หนึ่ง ส
หนึ่งจะเทอมปลายเท่านั้นข
อีกสองสามเดือน แล้วกระท
ทายน้อยก็โผล่ออกมาว่า
“กลิ้ง ขาน และ อ้ายน้อย
ข้าขอขายขมนม”
“อ้าว! แล้วเอ็งจะขายแม่
แก่ทำอะไรกัน” น้อยถาม
“ข้าจะไปเรียนหนึ่งส
...ไปหา...” กระทายน้อยพูด
ที่ไว้คนนั้นก็คนนั้นก็กลิ้ง ขาน
พร้อมกระทายน้อย ทำให้หญิง
น้อยน้อยก็สับสน แล้ว จึง เคน
ตามกระทายน้อยไป
“อ้ายทักทาย มัน เกือบจะอะไร
ของขมนม” น้อยคนใจ
ชะนะ กระทายน้อย คัก สิ้น ใจ
เกิดชากแล้วว่าจะเข้าไปอยู่ใน
วัง แม่ไม่รู้อ้าวอ้อมแอ้มที่เห็น
ตาม กระทายน้อยก็พยายาม
ตามหาให้พบ และตักตักไปว่า
การหนีออกจากวัง คงจะทำให้
ลุงทักทายชายที่คอยเสียใจมาก
“คนต้องกลิ้งไปเรียน หนึ่ง
สื้อ กลิ้งไปอยู่ในวัง... กลิ้ง
ไปพอกับคนที่รักใคร่ฉัน และ
กลิ้งไปสู่นักหญิงคน ที่กล
ชะนะ...”
กระทายน้อยเดินพลง หนี
(มีต่อหน้า)

เปิดฉบับใหม่ เฟื่องฟ้า

(ต่อจากฉบับก่อน)

“ถ้าอย่างนั้นให้ข้าพเจ้ารีบ
อาสาไปทำการรบทางคันแสน
ห้วงก่อนได้” เจ้าลูกชายขุน
พลภาคได้กล่าวขึ้น

“เอาละข้าจะช่วยเป็นอะไร
ให้เรียบร้อยเอง เจ้าอย่าร้อน
ใจเกินไปนักเลย” พญาขวัญ
ชัยพอกอย่างใช้ความมัก “ใน
ฐานะพ่อของเจ้ากับข้าเป็นเพื่อน
ข้า ราชการ รักรักร สนิท สม
กัน ข้าจะรีบตัวเจ้า ทั้ง
สองไว้ให้พักผ่อนกินอยู่ในบ้าน
ของข้า เมื่อถึงคราวจะปราบ
เมืองยกเมื่อไร ค่อยเจ้าออกไป
ช่วยไปช่วยทำการรบพุ่งจะได้อา
คดียเจ้าสองคนเป็นกำลัง”

เจ้าลูกชายพญาขวัญพลได้
ฟังก็ให้ระใจดี ทักอื่น สะกด
สยดสยอง ขรรคณา จะไปทำ
การสู้รบกับพวก แสนทิวอยู่จึง
กล่าวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าไม่ยอมยกไปเล่า”
หากมี ขู่ทาง จะทำคุณ ประ
โยชน์ให้แก่บ้านเมืองแล้ว ข้าพ
เจ้าเพิ่มโทษสาหัส”

ขุนพลใหญ่หัวเราะแล้วว่า
“เจ้าพี่ ทรงรับ ผิดอาสารั
ไว้รายนั่งแล้วหากคนพอลดด้วย
กัน มีกำลังมีออกไล่แทงทาง
วิชาคุณของกันคน องค์กรพันชา
ครทั้งห้าคน จะไปรักให้ไปอยู่
บดกรบทางคันแสนหมื่นแสน
ห้วงก่อน เจ้าอย่ากลัวว่าจะไม่
ได้ใจราชราชการเลย ข้าจะ
ช่วยอุปการะเจ้า ทั้งสอง อย่าง
กับลมหานของเจ้าเหมือนกัน”

บุตรชายหญิงของพญาขวัญ
พลได้ฟังทางจิตใจผัด อยู่ใน
บ้านขุนพลใหญ่ ด้วยความผ
ลาคือใจ

ฝ่าย เจ้าเมือง เชียงทอง วัน
หนึ่งได้รบ ทนสู้ ของ มขอา
มาคยแจ้งว่าให้ส่งสาส์นถกกับ
บุตรชายหญิง เขา ไปยังเมือง
หลวงโดยเร็ว จึงเรียกนักกร
เข้ามาสั่งว่า

“เจ้าจงออกไปทูลสาส์นถก
กับพ่อว่าข้าขอเชิญมาพบด้วย

นักกร รับ คำสั่ง เจ้าเมือง
แล้ว ลงจากทวารมาชนนง
ขุนหลังม้า ออกเดินทางไปยัง
ที่อยู่ของสาส์นถก

กล่าวถึงสาส์นถกกับบุตร
ชายหญิง เพื่อทดลองวิชา
ให้ขุนพลใหญ่ ดู เห็นจริง แล้ว
จึงทูลราชพิธีว่าด้วยความ
กระวนกระวายใจ จนกระทั่ง
เวลาล่วงเลยมารวมเดือน ยัง
ไม่ได้รับข่าวคราวประการใด—
เลย นายพรานซัดสันเที๋ย
ขึ้นมา

“ข้าพเจ้าคิดว่า เจ้าพี่
คงจะไม่ทรงทดลองเพราะ พอสั่ง
ขอเรียกออกไปด้วย” สำ
หมอกสักชายคนใหญ่ พก กบ
ยึกาของทนคอนชาวยวนหนึ่งแล
ยังเอิญเขย่นวนเคียวยกทนการ
รับคำสั่งเจ้าเมือง ออก มาตาม
ตัว “ถ้าเพียงแต่สาส์นถก”
ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านคงได้ เป็น
นายทหารไปแล้ว”

“เราจะทำการ ให้ โขย ไม่
เรียกหรือจะอะไรเป็นสังคอบ
แทนเสียเลยนั่นเป็นการไม่สม
ควร” นายพรานคอบลูกชาย
“หากได้มีความจำเป็นจริงๆ
ก็เรียกหรือทูลหาหนไปแล้ว
นั่นก็เหมือนจะไม่เหลือซากว่า
แรงอะไรนักรหรือ”

ขณะนั้นสาส์นถกมองไปทาง
หน้าบ้านเห็นคนขี่ม้ามุ่งมา
ทำให้ว่าเป็นการเร่งให้ไป—
ยอกยึกาของทนว่า

“นักกรของเจ้าเมืองขีมา
มาโน่นแล้ว คงมีเรื่องอะไร
สักอย่างหนึ่ง”

คนเหล่านั้นพากันมองดูเห็น
เป็นนักกรวิ่งข้างพาดัน สัน
เที๋ย ก็ออกมาคร่ำเคียวนัก
การมาถก

สาส์นถกกลางไปทูลบอกตาม
นักกรว่า

“ท่านมาหรืออะไรหรือ?”

“ท่านเจ้าเมืองให้ข้ามาเชิญ
ท่านไปพบเคียววัน” นักกร
ตอบทันที

“มีธุระอะไรท่าน หรือไม่มี”
นายพรานขอนดามอย่างแคลง

กล่าวถึงสาส์นถกกับบุตรชายหญิง เพื่อทดลองวิชา คุณให้ขุนพลใหญ่ดูเห็นจริงแล้วตงหน้รอฟังข่าวอยู่ ด้วยความกระวนกระวายใจ

“ไม่ทราบ” นักกรคอบ
ทันที

“ท่านรอข้าพเจ้าสักครู่ก่อน
สาส์นถกกล่าวขึ้น “ข้าพเจ้า
ขอเวลาแต่งตัวประเคียวเคียว”
นายพรานกลบขมไปแต่งตัว
แล้วส่งให้บุตรชายคนเล็ก ไป
ผูกม้าเตรียมไว้ แล้วสาส์นถก
ก็ออกเดินทางไปยังนักกรจนถึง
ทวารการรบตรงไปหาเจ้าเมือง
ทำความเคารพ
เจ้าเมืองเชิญให้สาส์นถก
นั่งลงกลางถาดขึ้นว่า

“เมื่อเช้า ข้าได้รับหนังสือ
จากเมืองหลวงแจ้งว่า ให้
ท่านบุตรชายหญิงคนหนึ่ง ทาน
เข้าไปโดยเร็ว ข้าอยากทราบว่า
จะออกเดินทางไปเมื่อไร?”

“อย่างข้าที่สักครู่ก่อน”
นายพรานใจแกล้งกล่าวตอบ—
เมื่อนักกรคอบขึ้น “ข้าพ
เจ้าจัดการเรื่องบ้านช่องเสร็จ—
สรรพสิ่งที่ระอกร เดินทาง ไป ทิน
ที่”

“ก็ทักเคียว” เจ้าเมือง
เชิญทงถกกล่าวอย่างที “ท่าน
ระอกรเดินทางเมื่อไร จึง มารับ
หนังสือทักจากก่อน เมื่อท่านเข้า
ไปลงเมืองหลวงงเงินมา ทนง สือ
นี้ไปมอบให้เจ้าพญา ขวัญนคร
मुखอามาตย์เมืองนาย”

สาส์นถกรับคำ แล้ว วิชา
เจ้าเมืองกลบขมมาขึ้นด้วยความ
อึมอึมใจ

“เจ้าเมืองเรียกพ่อไปทำ
ไม?” แสงดาวถามยึกาของ
นางจนเมื่อเห็นยึกากมอการ รา
เรึงลึกลับครึก

“ท่านเรียก พ่อ ไปบอกให้
ทราบว่า ยึกันเจ้าพี่ทรงถก
ลงรบขอเรียกหรือของพ่อแล้ว”
สาส์นถกคอบลูกสาวพร้อมกบ
หัวเราะเสียงสั้น “พ่อก็ทักว
ที่สักครู่ได้มีว่าสนาได้เป็นพระ

เปิดฉบับใหม่
ส. อางสำลี

(ต่อจากหน้า ๕)

มาเมืองน้อยซึ่งกำลังเดินตามมา
อย่างสงสาร ถ้ากระต่าย
น้อย จากเขาไปแล้วน้อยคง—
หงอยเหงามาก ขณะเดิน
ด้วยการคิดสันใจอย่างเกิดซาด
แล้วว่ากลบขมสวดอก ยงเอิญ
กระต่ายน้อยก้าวไปเหยียบกระ
เข้าหนึ่งสัดโยหนึ่ง จึงกม
มองว่าไปเหยียบอะไรเข้า ครัน
เห็นว่า เป็น กระเข้า ใช้สัดคาก
ขนาดใหญ่ จึงวางกระต่ายลง
แล้วหยิบขมมาก กระเข้าโย
นั้นมึ ทลายพยับหลาย ซ่อน นก
แล้ว กระต่ายน้อยก็กวักมอขน

“นี่เขาเรียกกระต่ายน้อย —
น้อย” กระต่ายน้อยหันไป
ถามน้อย และยื่นนามบัตรให้
ดู น้อยจึงตอบว่า
“นามบัตร นชชชช นชชชช
ถนน น ไทรศัพท”
น้อยขมแข็งให้ฟัง เพราะ
เคยรู้เคยเห็นมาแล้ว
“กระเข้า นก เช่น ของ พระ
ยาศัยเวศวิทยานามชชช” กระ
ต่ายน้อยถาม (ขยับคอก)

จรนารี

๑๐๓—๑๐๕—๑๐๖ ถนนจักรพรรดิพงษ์
ใกล้แยกโค้งตรงนางเส็ง
รับทำการและรับสอน
ศิลปะตติเยศอมมศิลป์แบบฝรั่ง
มีหอพักนักเรียนสตรี ประจำ
ในที่พัก (ศิลปะเฉพาะอาหาร)

แผนกศิลปะ ดนตรี วิจิตรศิลป์

แบบต่างประเทศ
(สำหรับภาคใน) เคื่องเล่นไม้
ประเภทนันทกีฬา) สามารถเปิดรับ
และรับสอนได้ทันที

แผนกสอนตติเยศ
สอนสำเร็จวิชาเรียน
สามารถตติเยศได้ทั้งชายหญิงทันสมัย
สนใจแบบแผนแบบตติเยศ เชิญติดต่อ
ขอระเบียบการได้
จรนารี พรี!

เพื่อการออกกำลังกาย

ไอ. คอแท้. คลื่นเหียน
ลาเตียร์. วิ่งเวียน. อ่อนเพลีย
และคลื่นโยปาก
๓๐๖ ใช้แล้ว

ยกอนตงาเตื่อ
ห้างขายยาการค้าเตื่อ เตื่อทอง
สี่จำหน่ายทั้งไป

มวยรอบชิงชนะเลิศของกองทัพบก

ณ เวทีราชดำเนิน

พฤษภดับที่ ๒ เมษายน ๒๔๙๖

เวลา ๑๖.๐๐ น.

ร้านอาหารศรัยาม

เลขที่ ๑๐๖ ถนนนครชัยศรี
จำหน่ายอาหาร สุราทางประเทศกชชชช ทั่ว
รับรอง ท่านด้วยความ เต็มใจ อาหารจีน ฝรั่งเศส
สถานสะอาด ทั่วค่อนระ ทั่วราคาเยี่ยมเยียว พร้อมทั้ง
รับจัดอาหารทั้งนอกและใน สถานทักว ยึดถือได้ทุกเวลา.

พรานป่า

ว. รัชสิทธิ์

(ต่อจากฉบับก่อน)

มุ่งหมายจะให้เด็กเป็นโจรและให้กลายตัวเป็นพลเมืองกันต่อไป หากจอมโจรคนใดมีจิตใจอยากกลายตัวเป็นพลเมืองก็หรือเชื่อในเกียรติยศก็ต้องการความศักดิ์สิทธิ์ เห็น ขนบธรรมเนียมอย่างท่าน—แล้วก็ขอโทษ—ทางจากข้างจากคนเข้าไปพบตามวันเวลาและสถานที่ ทั้งกล่าวแล้วโดยพร้อมเพรียงกัน

สายตาทักพาดกันไปส่ง ชาวตามกักเสียดัง ในอากาศกลางโดยท่วงท่อน เมฆเหล่านี้อาจเห็นทะเลใหญ่เลื่อนลอยทางปากกันสนิทใจใน เหตุผลของผู้กล่าวก็ยกย่องอย่างผู้เช่นอันมากเมื่อมองดูเพียงผิวเผินแล้ว มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย

เป็นเวลาหนึ่ง เดือนเต็ม ๆ ที่บรรดาพวก เหล่าเสือร้าย จะตกลง และ ทัดสินใจ กัน ทางเสียงข้อชีวิตเขาพวกไปและ ในที่สุดก่อนที่ระดมกันหาหนทางออกเสียแต่ จอมวายร้ายมันสำนึกตัวขึ้นได้ชีวิตของมันเหมือนกันที่นอกจาก จะ เล็ด เช่น ผู้ร้ายกลายตัวเป็นพลเมืองก็ มันจึงให้ลูกสมันไปเชื่อตัวร้าย เสือระยอม กยอ้ายเสือปลงอ้าย—เสือคลมมาประหารฆาตกรนอกกรุง..

และในที่สุดเสือระยอม เสือปลงเสือคลมก็มาพบเสือแสบ—เสือแสบเสือเกลี้ยง พร้อมด้วยบรรดาคลมสมันครวญ

“จะตกลงใหม่พยอมตาม—ทุกคุณหลวงนรินทร์ ต้อง การ—พบ” แสบเอ๋ยขันเมือกจะยอมโจรทั้งกันข้อมพร้อมหน้า

“ขามันหนักใจหลาย อย่าง การอยากกลายตัวเป็น คน ค่ะ ก้ออยากหอก แต่ทว่าขามัน” ระยอมกล่าวอย่างใช้ความศักดิ์ “มันไม่เลิกกับเจ้า พันก์ งาน—หลายคน เมื่อเราเป็นคนมันมันก็ของมีเรื่องจริงก็ เพราะขามันหนักขยันพามาขังไม่หมกเรื่องราว และโดยเพราะสำหรัยข้า ขันพ้องอภัย ผู้กำกับการ ชัยนาท ก็ หมายถึง หัวใจ

ด้วย และการเข้าพบเพื่อเล็กเป็นผู้ร้าย นามนี้ เรื่อง ของคุณหลวงนรินทร์ หากหลวง—นรินทร์กลับจากกรุงเพราะแล้วซากของกายเท่านั้น

“อ้อ สำหรับเหตุผลของพยอมกันเห็นใจมาก ข้า, ไคร้มีความจำเป็นอย่างไรอีก—บ้าง”

“ณอนคน พแสบ ไม่มีทางกลับตัวเป็นคนดีก็ เพราะมันถูกเอาครักของครัสร้าย มา—เป็นเมีย และเคยจนครัสร้ายก็เช่นตัวระยอม และขังขังขังไปก็ว่านาน พยอมมันซุกซนขังตัวระยอมเหมือนกัน และเขาได้เข้ามาหาพยาบาลมันไว้มาก หากมันกลายตัวเป็นคนดี ก็คงไม่พอมือพวกเหล่านี้”

“อ้อ ความจำเป็นของปลง เสือกลาย ๆ กย ขง พยอมเหมือนกัน และมีใครอีกบ้าง ที่มีความจำเป็น จะ เขาหาตัวระยอม เพื่อกลายตัวเป็นคนดีไม่ได้..”

“ผมไม่ต้องการกลายตัวเป็นคนดีหรอกพแสบ แต่พวกผมต้องการจะเข้าพบผู้กำกับคดีก็ เพราะท่านอนุญาตให้พวกเราพบขันเขาพบได้ ตามที่ขังขังของเรา พวกเราต้องเสียอย่าง สุกสกปรกทีเดียว” เสือแสบกล่าวขึ้น เสียงบรรดาคลมสมันหลายคนฟัง พาเห็นพองด้วย

“งั้นหมายความว่า ในการที่ผู้กำกับคดีการพบพวกเรานี้ ทุกคนพยอม กยปลง ยินดี เจ้าพยอมท่านทุกคนนั้น ใช่ไหม”

“ถูกต้อง” ทุกคนเสริมขึ้น

“แต่อย่างไรก็ตาม ไม่สมควรว่าอย่าไว้ใจทางอย่างใด คนจนเกินไป ชาวต้องเตรียมให้พร้อมเพรียง เจ้าคิดหัวใจ ความที่ผู้กำกับขังขัง และขังขังไปก็ว่านาน ระยอมมือให้พอกใส่กระเป๋เข้าไป คนละ ใบสองใบ ส่วนบนกลไม่จำเป็นก็ได้ เพราะผู้กำกับคดีฝากมากอยู่แล้ว” เสือเกลี้ยงให้ความเห็น

แล้ว แต่ความจริงไม่ นำระยอมจะไว้ใจมากก็เพราะ พวกเราไปพร้อมกัน ทั้งมีอาวุธครบมือ ส่วนในทางตำรวจ เราเชื่อในความ ขยันของ—คุณหลวงนรินทร์ และอำเภอ สรรค์บริรักษ์ ๆ ตำรวจไม่มีกกัน สำหรับสถานีตำรวจ หรืออำเภอแล้ว ถ้าเราบุกเมื่อไรก็บุกเมื่อใดก็บุก เมื่อการที่เราไปพบหลวงนรินทร์ เช่น การพบส่วนตัว และโดยเฉพาะ พยอมของปราบ ไม่เกี่ยวข้อง ขังขังตัวระยอม หรือกรมการ ข้าเอง แต่ถ้าสมมติว่าการผลิตทำ ก็ตกลงมือก่อนทันที

“ถูกแล้วครับ เพราะเราก็คือ เสือ เมื่อก่อนเสียที่ของไว้ เสือ”

“นั่น หมายถึง ความ ว่า พวกเราทุกคน ตก ลง จะ เขา พยอมหลวงนรินทร์กัน แน่แน่นอน แต่ ว่าการจะขังขัง เล็ดเป็นดีร้าย กลายตัวเป็นพลเมือง ก็ หรือ ไม่ มันไม่มีใครรับ รอง ใช่ไหม?” ระยอมถามขึ้น

“ถูกแล้ว เพราะไม่มีอะไรจะมายกขังเราไว้” แสบเสริม

“ฉันเองก็เหมือน กันใครจะระยอมขังให้ ฉัน เล็ด เช่น โจร หากแต่ต้องการ การมุด—หลวงนรินทร์ ผู้ที่ กรม ตำรวจ ส่งมา และ ต้อง การ เสีย ขันครวญเจ้าพยอม กยขัง เพื่อให้เห็นหน้าใจเสื่ออย่างพวกเรเสีย—บ้าง”

“ถ้าอย่างนั้นปลง เราก้เข้าพบด้วยก็ได้ ไม่เห็นแปลอะไร เพราะได้เป็นเพื่อน พวกแสบ เจ้าหากมีอะไรก็ขังขังหรือเราจะก็ได้

จาก กรุงเทพ พระมหานคร เห็น ขัน ไป ความกล้า เมื่อนำเข้าพระยาจวนลงทิวัง—หัวก็ ชัย นาท จะ พย ลาคล่อง เล็ก ๆ แยก จาก ถ้า แม่ นา เจ้าพระยาบ้านชายมือและตรงปาก คลองนั้นมีการ ขย หึง เกาะ ดำน้ำไม่มากจนเกินไป จะเห็นเกาะ น้ ตง กระจ่างน อย ยาก คลอง และปากคลอง นเองที่ จะเห็นคลองที่ระยอมเข้าไปเพราะ เป็นอาณาเขตที่กัน เขื่อนชลประทานวัดโคกเขม คลองสายนี้เรียกว่าคลองแพรง คราวชา ลักไปตาม ลาคล่อง ประ—มาณ ๑๕ กิโลเมตร ทิวังการ อำเภอสรรพบุรี ตั้ง กระจ่างน อัยค่านชวามือ และ มีตลาด ขยไกล ๆ ก็ ขยอำเภอไม่ ไหวนัก (แต่ขังขังขังนอเขา ได้ขังขังไป ขยที่ทางตอนใต้ ลงไปอีกเล็กน้อย เนื่องจาก ทิวังการอำเภอ เดิม ถูก ไฟไหม้ หมก ทั้ง หลัง และในการสร้าง อำเภอ นเอง เป็นเหตุให้ราษฎรร้องเรียนต่อ กระทรวงมหาดไทยหา ว่า นายอำเภอเขาทำกันของ ราษฎรมา สร้างอำเภอตั้ง กยกระทรวง ส่งนายอำเภอโดยขังขัง) วันนั้น แสบ ระยอม อากาศ

พรอกไปรัง แสง แดงส่องรัศมี กล้า—บรรดาอควินใหญ่ขึ้นยั้งแห่งกองปราบ โดยมี พ.ศ. หลวงนรินทร์ สรรค์บริรักษ์ กายก็ ฝ่าย กอง ปราบ พร้อมด้วยนายตำรวจ และพลตำรวจ เตรียมอาวุธพร้อมไป นัง ขย ขย เชิงกันขย ณ บริเวณ—สนามหญ้าหน้าทิวังการอำเภอ สรรค์บริรักษ์ แต่เขาด้วยความกระตือรือร้นและหัวใจ ทาง เหนือกระทรวงไป พย หน้า รวม ขันโจรเหล่าเสื่อร้าย ทั้ง หลาย ก็เป็นผู้กำกับเห็นความเดือดร้อนของประชาชนไว้ที่ภาค !

และกั้นเขยวกัน ฝ่าย เหล่าเสื่อร้าย ก็พากันกระ เกรียวระเบิดมอขรรูไว้ ในกระ เขยเสื่อกระเป่ากึ่ง เกง พร้อม กยตำรวจตราอาวุธขึ้นเสื่อแล้ว ก็พากันเดินออกจาก ชายป่า เลาะเลาะออกมาสู่ ถนนหลวง อย่างองอาจพอพหาย พย กย ผู้กำกับขันความกลัว !

อ้ายเสื่อแสบ อ้ายเสื่อระยอม อ้ายเสื่อปลง อ้ายเสื่อคลม อ้ายเสื่อแสบ อ้ายเสื่อเกลี้ยง และลักสมันมาอัยเสื่อ อัย เสื่อคา อัยเสื่อขัน อัยเสื่อ ขย อัยเสื่อเขยว ฯลฯ รวม ทั้งสิ้นประมาณยี่สิบ คน ก็ เดิน ขยบนออกจากท่า คง ขอน ขย หนาขันสำเภอสรรค์บริรักษ์พร้อม ด้วยอาวุธครบมือ !

พ.ศ. หลวงนรินทร์ยก ข้อมือขันคนพิกา หลายตน หลายครั้งจนรู้สึกมอขย พอ เขมเข้าพิก ขยกว่า เป็นเวลา ๑๕.๐๐ น. ครึ่งขันเป็นกำ—หนักทีเหล่าเสื่อระยอมแล้ว ทั่วทันหนัก คน ทาง พากัน คลั่งเมือขังขังว่า เหล่าจอมโจรเดินขยบนเข้าสู่ ตลาด เจก พอกายปล่า ก็พากันตกใจขัง ขันกันขังขัง ขันใดตกกล้า หนอยอยากหนีหนีออกมาขันคน เหล่าเสื่อด้วยความสนใจ ใคร

“แล้ว แต่ความจริงไม่ นำระยอมจะไว้ใจมากก็เพราะ พวกเราไปพร้อมกัน ทั้งมีอาวุธครบมือ ส่วนในทางตำรวจ เราเชื่อในความ ขยันของ—คุณหลวงนรินทร์ และอำเภอ สรรค์บริรักษ์ ๆ ตำรวจไม่มีกกัน สำหรับสถานีตำรวจ หรืออำเภอแล้ว ถ้าเราบุกเมื่อไรก็บุกเมื่อใดก็บุก เมื่อการที่เราไปพบหลวงนรินทร์ เช่น การพบส่วนตัว และโดยเฉพาะ พยอมของปราบ ไม่เกี่ยวข้อง ขังขังตัวระยอม หรือกรมการ ข้าเอง แต่ถ้าสมมติว่าการผลิตทำ ก็ตกลงมือก่อนทันที

“ถูกแล้วครับ เพราะเราก็คือ เสือ เมื่อก่อนเสียที่ของไว้ เสือ”

“นั่น หมายถึง ความ ว่า พวกเราทุกคน ตก ลง จะ เขา พยอมหลวงนรินทร์กัน แน่แน่นอน แต่ ว่าการจะขังขัง เล็ดเป็นดีร้าย กลายตัวเป็นพลเมือง ก็ หรือ ไม่ มันไม่มีใครรับ รอง ใช่ไหม?” ระยอมถามขึ้น

“ถูกแล้ว เพราะไม่มีอะไรจะมายกขังเราไว้” แสบเสริม

“ฉันเองก็เหมือน กันใครจะระยอมขังให้ ฉัน เล็ด เช่น โจร หากแต่ต้องการ การมุด—หลวงนรินทร์ ผู้ที่ กรม ตำรวจ ส่งมา และ ต้อง การ เสีย ขันครวญเจ้าพยอม กยขัง เพื่อให้เห็นหน้าใจเสื่ออย่างพวกเรเสีย—บ้าง”

“ถ้าอย่างนั้นปลง เราก้เข้าพบด้วยก็ได้ ไม่เห็นแปลอะไร เพราะได้เป็นเพื่อน พวกแสบ เจ้าหากมีอะไรก็ขังขังหรือเราจะก็ได้

จาก กรุงเทพ พระมหานคร เห็น ขัน ไป ความกล้า เมื่อนำเข้าพระยาจวนลงทิวัง—หัวก็ ชัย นาท จะ พย ลาคล่อง เล็ก ๆ แยก จาก ถ้า แม่ นา เจ้าพระยาบ้านชายมือและตรงปาก คลองนั้นมีการ ขย หึง เกาะ ดำน้ำไม่มากจนเกินไป จะเห็นเกาะ น้ ตง กระจ่างน อย ยาก คลอง และปากคลอง นเองที่ จะเห็นคลองที่ระยอมเข้าไปเพราะ เป็นอาณาเขตที่กัน เขื่อนชลประทานวัดโคกเขม คลองสายนี้เรียกว่าคลองแพรง คราวชา ลักไปตาม ลาคล่อง ประ—มาณ ๑๕ กิโลเมตร ทิวังการ อำเภอสรรพบุรี ตั้ง กระจ่างน อัยค่านชวามือ และ มีตลาด ขยไกล ๆ ก็ ขยอำเภอไม่ ไหวนัก (แต่ขังขังขังนอเขา ได้ขังขังไป ขยที่ทางตอนใต้ ลงไปอีกเล็กน้อย เนื่องจาก ทิวังการอำเภอ เดิม ถูก ไฟไหม้ หมก ทั้ง หลัง และในการสร้าง อำเภอ นเอง เป็นเหตุให้ราษฎรร้องเรียนต่อ กระทรวงมหาดไทยหา ว่า นายอำเภอเขาทำกันของ ราษฎรมา สร้างอำเภอตั้ง กยกระทรวง ส่งนายอำเภอโดยขังขัง) วันนั้น แสบ ระยอม อากาศ

พรอกไปรัง แสง แดงส่องรัศมี กล้า—บรรดาอควินใหญ่ขึ้นยั้งแห่งกองปราบ โดยมี พ.ศ. หลวงนรินทร์ สรรค์บริรักษ์ กายก็ ฝ่าย กอง ปราบ พร้อมด้วยนายตำรวจ และพลตำรวจ เตรียมอาวุธพร้อมไป นัง ขย ขย เชิงกันขย ณ บริเวณ—สนามหญ้าหน้าทิวังการอำเภอ สรรค์บริรักษ์ แต่เขาด้วยความกระตือรือร้นและหัวใจ ทาง เหนือกระทรวงไป พย หน้า รวม ขันโจรเหล่าเสื่อร้าย ทั้ง หลาย ก็เป็นผู้กำกับเห็นความเดือดร้อนของประชาชนไว้ที่ภาค !

“แล้ว แต่ความจริงไม่ นำระยอมจะไว้ใจมากก็เพราะ พวกเราไปพร้อมกัน ทั้งมีอาวุธครบมือ ส่วนในทางตำรวจ เราเชื่อในความ ขยันของ—คุณหลวงนรินทร์ และอำเภอ สรรค์บริรักษ์ ๆ ตำรวจไม่มีกกัน สำหรับสถานีตำรวจ หรืออำเภอแล้ว ถ้าเราบุกเมื่อไรก็บุกเมื่อใดก็บุก เมื่อการที่เราไปพบหลวงนรินทร์ เช่น การพบส่วนตัว และโดยเฉพาะ พยอมของปราบ ไม่เกี่ยวข้อง ขังขังตัวระยอม หรือกรมการ ข้าเอง แต่ถ้าสมมติว่าการผลิตทำ ก็ตกลงมือก่อนทันที

“ถูกแล้วครับ เพราะเราก็คือ เสือ เมื่อก่อนเสียที่ของไว้ เสือ”

“นั่น หมายถึง ความ ว่า พวกเราทุกคน ตก ลง จะ เขา พยอมหลวงนรินทร์กัน แน่แน่นอน แต่ ว่าการจะขังขัง เล็ดเป็นดีร้าย กลายตัวเป็นพลเมือง ก็ หรือ ไม่ มันไม่มีใครรับ รอง ใช่ไหม?” ระยอมถามขึ้น

“ถูกแล้ว เพราะไม่มีอะไรจะมายกขังเราไว้” แสบเสริม

“ฉันเองก็เหมือน กันใครจะระยอมขังให้ ฉัน เล็ด เช่น โจร หากแต่ต้องการ การมุด—หลวงนรินทร์ ผู้ที่ กรม ตำรวจ ส่งมา และ ต้อง การ เสีย ขันครวญเจ้าพยอม กยขัง เพื่อให้เห็นหน้าใจเสื่ออย่างพวกเรเสีย—บ้าง”

“ถ้าอย่างนั้นปลง เราก้เข้าพบด้วยก็ได้ ไม่เห็นแปลอะไร เพราะได้เป็นเพื่อน พวกแสบ เจ้าหากมีอะไรก็ขังขังหรือเราจะก็ได้

จาก กรุงเทพ พระมหานคร เห็น ขัน ไป ความกล้า เมื่อนำเข้าพระยาจวนลงทิวัง—หัวก็ ชัย นาท จะ พย ลาคล่อง เล็ก ๆ แยก จาก ถ้า แม่ นา เจ้าพระยาบ้านชายมือและตรงปาก คลองนั้นมีการ ขย หึง เกาะ ดำน้ำไม่มากจนเกินไป จะเห็นเกาะ น้ ตง กระจ่างน อย ยาก คลอง และปากคลอง นเองที่ จะเห็นคลองที่ระยอมเข้าไปเพราะ เป็นอาณาเขตที่กัน เขื่อนชลประทานวัดโคกเขม คลองสายนี้เรียกว่าคลองแพรง คราวชา ลักไปตาม ลาคล่อง ประ—มาณ ๑๕ กิโลเมตร ทิวังการ อำเภอสรรพบุรี ตั้ง กระจ่างน อัยค่านชวามือ และ มีตลาด ขยไกล ๆ ก็ ขยอำเภอไม่ ไหวนัก (แต่ขังขังขังนอเขา ได้ขังขังไป ขยที่ทางตอนใต้ ลงไปอีกเล็กน้อย เนื่องจาก ทิวังการอำเภอ เดิม ถูก ไฟไหม้ หมก ทั้ง หลัง และในการสร้าง อำเภอ นเอง เป็นเหตุให้ราษฎรร้องเรียนต่อ กระทรวงมหาดไทยหา ว่า นายอำเภอเขาทำกันของ ราษฎรมา สร้างอำเภอตั้ง กยกระทรวง ส่งนายอำเภอโดยขังขัง) วันนั้น แสบ ระยอม อากาศ

พรอกไปรัง แสง แดงส่องรัศมี กล้า—บรรดาอควินใหญ่ขึ้นยั้งแห่งกองปราบ โดยมี พ.ศ. หลวงนรินทร์ สรรค์บริรักษ์ กายก็ ฝ่าย กอง ปราบ พร้อมด้วยนายตำรวจ และพลตำรวจ เตรียมอาวุธพร้อมไป นัง ขย ขย เชิงกันขย ณ บริเวณ—สนามหญ้าหน้าทิวังการอำเภอ สรรค์บริรักษ์ แต่เขาด้วยความกระตือรือร้นและหัวใจ ทาง เหนือกระทรวงไป พย หน้า รวม ขันโจรเหล่าเสื่อร้าย ทั้ง หลาย ก็เป็นผู้กำกับเห็นความเดือดร้อนของประชาชนไว้ที่ภาค !

ทชชลาทหนอยก ไม่ยอม ไล่ โดยที่เขมั้น พวกเขมั้นก็ เล็ดแต่ขันเขมั้นไป”

“เชิญพวกท่าน นั่งกันตาม สาย” หลวงนรินทร์กล่าว พร้อมกันแนะนำให้คณะจอม—โจรวิ จากขยบรรดา นาย ตำรวจ ทนงอัยเรียงรายหลาย นาย แล้วเสื่อแสบ ก็ เริ่ม ขยออก ขย บรรดาเหล่าเสื่อก็ เข้ามายพยขง หมกให้ พ.ศ. หลวงนรินทร์ ทรายทุกคน พร้อมกันแนะนำ ให้รั จักด้วย

ในขณะที เหล่า จอม โจรนั่ง สนทนากัน ขย ขย บรรดา นาย ตำรวจ นันท์กรยทางฝ่าย ตำ—รวจและฝ่ายผู้ ร้าย เช่นไปก็ด้วย ความ ระมัดระวัง อย่าง ที่ สด และขยใน ท่า ถออาวุธ เขยวม พร้อมที่จะเผชิญ กย เหตุร้ายที่ จะเกิดขึ้นใดก็ตาม

จึงเขมั้นทวนทวนทอ ภาพ สายตาของ ขยคน กาย นอกท คอยจับตาดู ขยที่ระยระยเคเคเคเค คำพดของเหล่าฝ่ายสามารถระ ยัยเหตร้ายไว้ โดยอย่างศักดิ์สิทธิ์ เป็นอันว่าสัญญาและคำมั่นเป็น ไปตามขริตกลด ที ฝ่าย ตำรวจ ให้ไว้ทุกประการ

แต่ในขณะที เหล่า จอมโจร (ขยมื่อ)

พรหลายที่สุด ในสิ่งคนขมสูง คือ ความแดงผมที่สมกับขยขยขย

บาร์โบลปอมเมด

เพราะมกคนภาพเขยม ดังต่อไปนี้.

๑. ถ้าครั้งแกลโรคนคัระ
๒. ขยกันขยขยขยไม่โทกรอย แดง
๓. แดงผมหงอก ระยขมขม
๔. ขยให้เสื่อผม คก คำ ออ น สลวย
๕. ขยรากผมระย สกเขมั้นท มื่อไซ

มีจำหน่ายทั่วราชอาณาจักร มีจำหน่ายส่งตามร้านค้าในต่างประเทศ และที่ขยขยขยขยมา ลักผู้แทนจำหน่ายในประเทศไทย

BARBO'S LABORATORY ผู้ผลิต

คลื่นนอมจ้อ มงส์เล้ย

Morley HAIR TONIC

คือคลื่นนอมจ้อ มงส์เล้ย ความรัก

PRESCRIPTION OF AMERICA

